

Tjugoåttonde söndagen under året 2021

”Vishetens ande kom till mig” (Vish 7:7). Redan i det gamla förbundet ser vi hur den helige Ande finns med från början. Vid skapelsens morgon svävar Anden som en gudsvind över skapelsen. Sedan dess är Anden alltid med. Profeterna och folkens ledare litade på Andens gåvor för att utföra sitt verk för Guds heliga folk. Och när Guds enfödde Son föds till vår värld är det tack vare den helige Ande som överskuggade Jungfru Maria. När kyrkan träder fram i hela sin heliga fullhet vid pingsten är det Anden som strömmar över de troende och fyller dem med sina gåvor. Så fortsätter det att vara under hela kyrkans jordiska pilgrimsfärd. Det är den helige Ande som leder oss alla och vill förvandla oss till en allt större likhet med Jesus Kristus. Denna förvandlingsprocess, vår frälsning, börjar i dopet då vi blir ett Andens heliga tempel. Genom konfirmationens sakrament får vi sedan ta emot Andens alla gåvor för att vårt liv skall bli en underbar lovsång till Guds ära, för att vi skall leva ett heligt liv som Guds barn och för att vi skall sprida Guds kärlek omkring oss i stället för hat, splittring och elakhet.

Vi behöver alltid Andens hjälp för att öppna oss för Gud och inte fastna i vår själviskhet. Anden gör oss lyhörda för Guds ord, så att vi inser att vi måste få den ledning och undervisning vi behöver. ”Guds ord är levande och verksamt” (Heb 4:12). Lyssnar vi då uppmärksamt på Guds ord under mässan? Litar vi på att Gud har något viktigt att säga oss? Det är just då vi behöver väckas till liv av Anden, så att vi inte slött och likgiltigt tänker på något annat. Det är Andens sak att få oss att förstå hur stort det är att Gud har detta förtroende för oss och vill säga något fint till oss. I dagens evangelium möter vi en man som verkligen drevs av den helige Ande och bad Jesus om råd hur han skulle gestalta sitt liv för att göra något fint och bestående av sitt liv här på jorden: ”Gode mästare, vad skall jag göra för att vinna evigt liv?” (Mark 10:17). Tänk om vi varje gång när vi kommer till mässan skulle fråga Jesus något liknande: ”Vad vill Du att jag skall göra med mitt liv? Hur skall jag bära mig åt för att rädda min själ?”

Som kristna behöver vi alltid väckas till insikt och öppenhet genom Andens inre rörelse i vårt hjärta. Anden är i ständig verksamhet inom oss. Vi märker det ibland väldigt tydligt, när vårt samvete vaknar till liv. Vi måste försöka öva upp denna förmåga att söka det goda, sanna och äkta i stället för det själviska, falska och felaktiga. Jesus påminner oss idag om budorden, som ger oss riktlinjer och hjälp för att hålla oss troget till sanningens och godhetens väg. Det är egentligen helt självklara saker som Jesus påminner oss om: vi skall inte dräpa, stjäla, begå äktenskapsbrott, inte vittna falskt. Ändå kan det komma situationer när vi frestas till detta, därför måste vi öva upp vår lydnad för dessa Guds bud. Men Jesus väntar sig mer av oss än att iaktta dessa fundamentala bud som egentligen alla

någorlunda anständiga människor iakttar oavsett vilken tro eller livsåskådning de har. Jesus säger nämligen ytterligare något som vi knappast vill höra: ”Ett fattas dig” (Mark 10:21).

Gud känner oss bättre än vi känner oss själva. Han vet att det ofta är något som vi har fastnat i, något som förminskar oss och riskerar att göra oss till parodier på oss själva. Det kan vara helt olika saker som har förslavat oss och binder oss. Det kan vara en svår synd, men det kan också vara en dålig vana, en småsak som fascinerar oss, ja, egentligen vad som helst. Innerst inne vet vi ofta vad vår stora svaghet och ömma punkt kan vara. Men vi behöver Andens hjälp för att inse sanningen om oss själva och försöka bryta vårt inre slaveri. Våldigt ofta är det – som vi hör i dagens evangelium – pengarna som binder oss. Mammon-dyrkan har funnits i alla tider. Det kan vara det svåraste av allt att befria sig ifrån, för onekligen behöver vi pengar till så mycket. Den stora och svåra frågan är bara: behöver vi verkligen allt det vi har? ”Gå och sälj allt du har och ge åt de fattiga, då får du en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig” (Mark 10:21), säger Jesus.

I alla tider har det funnits människor som har tagit emot detta ord och följt det bokstavligen. Under hela den kristna historien har det funnit män och kvinnor som har lämnat allt och liksom Franciskus trätt in i kloster. I vår materialistiska tid är det färre och färre som har detta mod. Mammon har styrkt sitt järngrepp om människornas hjärtan. Penningen styr oss mer och mer. ”Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike” (Mark 10:25). Intresset för Guds rike har svalnat betydligt. Ändå finns det en dold inre längtan hos många efter ett enklare och mer autentiskt liv. Gud ”blottlägger hjärtats uppsåt och tankar” (Heb 4:12). Även om Jesu ord tycks hårda och svåra att efterfölja, väcker de ändå något till liv inom varje människa som vill efterfölja honom. Andens spåda röst gör sig hörd inom oss. Samvetets krav går inte att tysta ner. Det är det som är vår enda räddning. Anden hjälper oss i vår svaghet att göra de val som bättre motsvarar vad Gud vill. Han öppnar vårt hjärta för de fattiga. Han ger oss medkänsla med dem som lider. Han gör oss mer villiga att hjälpa och tjäna de behövande. Han vill befria oss från syndens och själviskhetens diktatur.

Den helige Ande följer oss troget genom livet. Han vill väcka oss till omvändelse, nystart och pånyttfödelse. Konfirmationens sakrament har gett oss Andens alla gåvor. Resten av vårt liv går ut på att upptäcka och använda dessa gåvor. Jesus vill göra oss alla i Guds heliga folk och kyrka till helgon genom sin helige Ande. Hur kan det vara möjligt, frågar vi oss. Så länge vi ställer denna fråga finns det också hopp. ”För människor är det omöjligt, men inte för Gud. Ty för Gud är allting möjligt” (Mark 10:27).